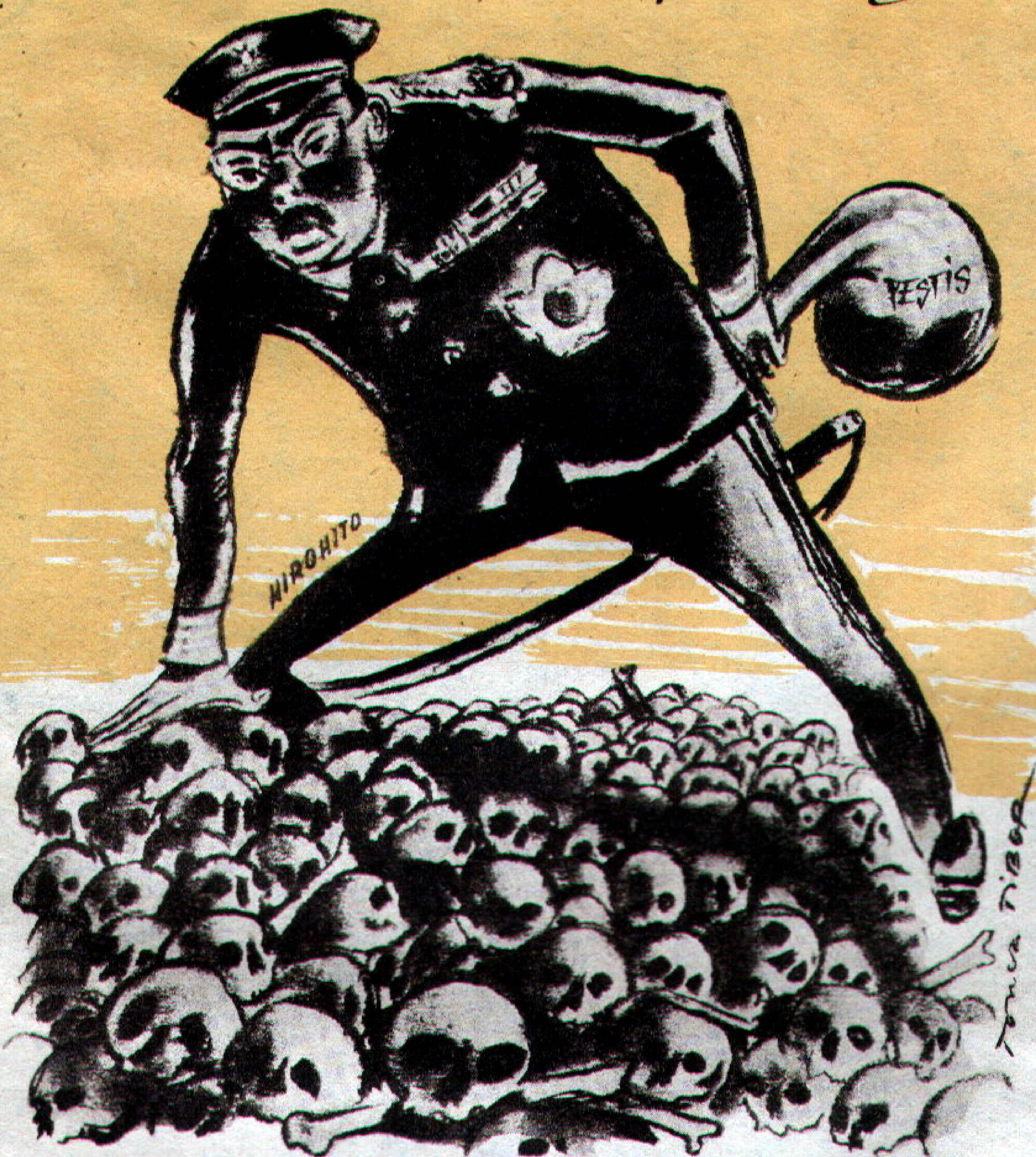
VI. évfolyam, 2. szám 1950 január 6

— Halló, hogy miért repülök két példányban? Mert nemcsak mint vezérigazgatót rúgtak ki, hanem mint kémet is.

70 fillér

A habarovszki perhez

Hirohito: Ha a Szovjet közbe nem lép, én lennék a császár a halál birodalmában...

Fázik? Rakjon tüzet!

Egyszerű az egész — oktatott a feleségem — először tégy a rostélyra papirt, aztán aprófát...

Leguggolok, egyszerű az egész: gyömöszölöm be a papirt, rá az aprófát... Hm, úgylátszik túlsok papirt tettem bele, mert a gyújtós nem gyullad meg. Viszont a füst marja a szememet, tehát valami ég... Sőt ropog is már — de csak a derekam a hajlongástól.

— Kicsit fújni kell — mondja a feleségem — lehet, hogy rossz a huzat.

— Lehet. — Kicsit fújom, tele tüdővel.

— Ég?

— Nem...

— Tégy rá fát, vékonyat, egyszerű az egész...

Felragadom a baltát és vágok. Egyet a fába, egyet az ujjamba, de sebaj! És aki a háborúban volt?

Van egy halom aprófám, no most újra papirt, rá az aprót...

— Füstöl? — kérdezi a feleségem.

Persze, hogy megkérdezi, hiszen nem láthatja a füstöt, olyan füst van...

— Nedves a fa — magyarázza aztán.

— Igen — felelem a földről, ahol hasalok: ugyanis kicsit fújni kell — nagyon nedves.

Tüzet kéne valahogy rakni és megszárítani a fát...

Most már szép kék füst van, csak a kályha hideg, mintha jégbehűtötték volna.

— Próbálj szenet rátenni — mondja a feleségem.

Nem is felelek. Újra vágom a fát, jó vékonyra. Ami papir volt a lakásban már összeszedtem. Van egy régi képünk szegény jó nagypapáról, rozoga keretben.

Rárakom a keretet. Kifogyott már a papir is, rárakom a nagyapát. Aztán újra gyujtóst, csak semmi izgalom, fő a türelem, kicsit fújom, kicsit kék vagyok már, minek rögtön káromkodni? Zihálva fújom, a rostély mellé fekszem és fújdogálom, kotrom, lesem, piszkálom, lesem, fújom, a lapáttal noszogatom, oldalt, felülről, alulról, szúrkálóval hadakozok... van még egy nagynéni is, rozoga keretben...

— Ég? — kérdezi a feleségem.

— Nem, — felelem — de nem is kell már! Teljesen kimelegedtem.

REJTÉLY

— Most nem tudom, maga gyenge, vagy a fekete olyan erős itt, hogy már egy félóra óta nem tudja kihozni.

A szokás hatalma...

— Ne csodálkozz öregem, azelőtt toronyugró volt a sportuszodában.

Tanfolyamok Amerikában SS-tisztek részére

— Mondd kamerád, kell valamit hozzátanulnunk ahhoz, amit Hitlertől tanultunk?
— Nem, itt csak ismétlésről van szó.

Hangtalan Heti Híradó

Ez a bácsi mint rákosecsabai ment be Szilveszterestéjén a vendéglőbe és zárórakor mint nagybudapestit dobták ki.

Bidault nyolcszavazatnyi többséget kapott a francia parlamentben. Ezekután kiszámitotta hogyha hetenként két hivét elveszti, még akkor is négy hétig miniszterelnök maradhat.

Kétszeri leszállitás után végleg eltörölték a telefonbelépési dijat. Ez a takarékos bácsi még mindig nem lép be, mert abban bízik, hogy a jövő hónapban az uj előfizető már némi készpénzt kap.

Szégyeli a nevét

— Névváltoztatást kérek! Még mindig császárkörtének hivnak, holott a nép eledele vagyok.

Nagy a tolongás a Közértnél

A segéd: Ne tolongjanak kérem, előbb a felső sor következik!

L. M. azt üzeni

K. Ferenc, Tatabánya. Ön a Dolgozók Világlapjában azt olvasta, hogy a dalai láma, aki most decemberben volt 14 éves, már 1933 óta uralkodik. Arra kér feleletet, hogyan lehetséges ez. Sokat töprengtünk a kérdésen. Azt hisszük, hogy ez csak sajtóhiba által lehetséges.

Független Magyarország. Olvastuk, hogy a Fővárosi Operettszinház be fogja mutatni Dunajevszkij „Szabad szél" című operettjét, melynek szövegét Hámori György írta, zenéjét Székely Endre szerezte. De akkor viszont mit csinált az operettből Dunajevszkij?

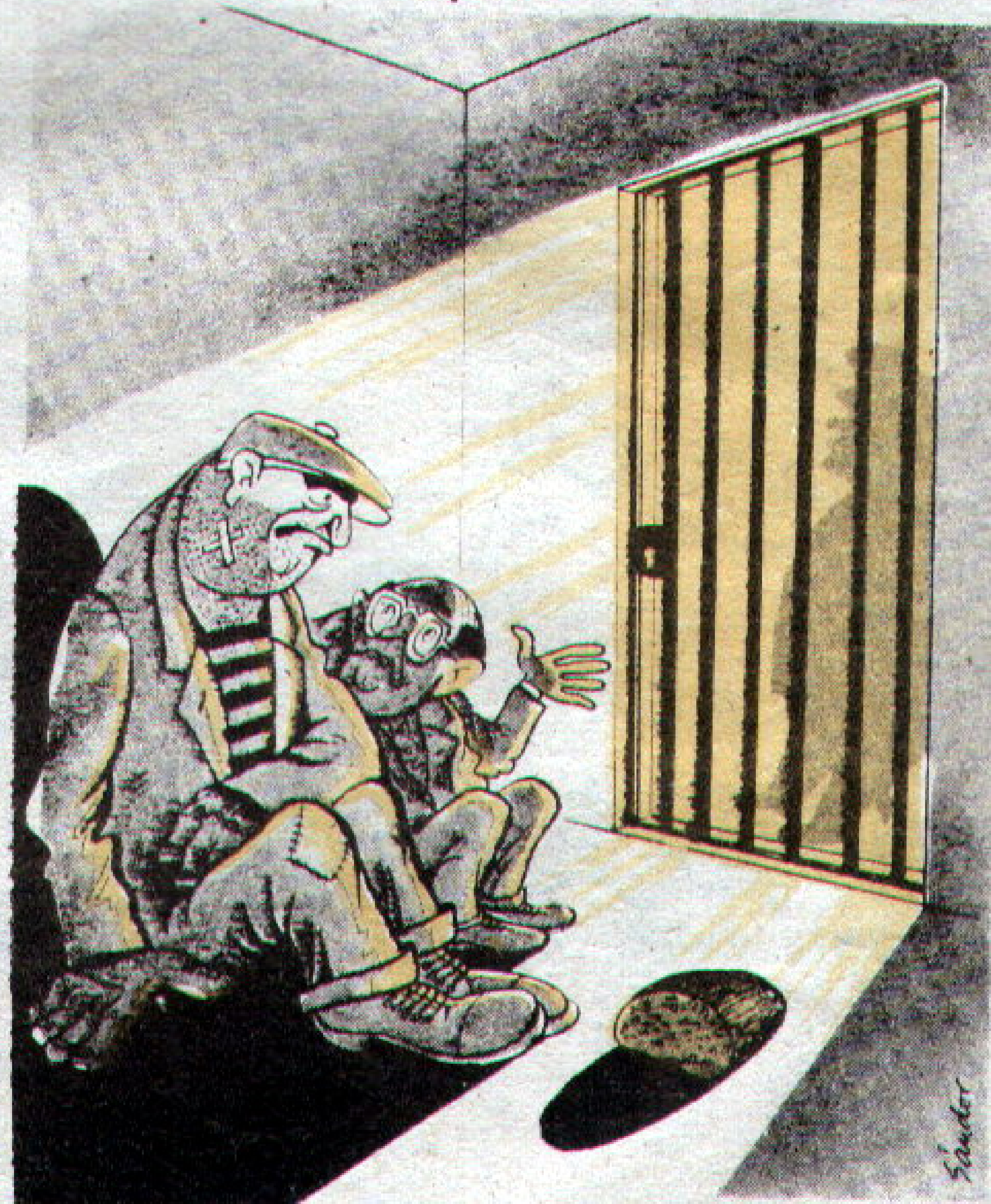
B. L. Az Új Magyar Könyvkiadó kiadásában most jelent meg Vinogradov „Stendhal élete" című műve, Gorkij előszavával.

P. L. Kedves dolog, amit írt, de valami hiányzik belőle mégis. Az a valami, ami érdemessé tenné a közlésre. Máskor pedig ne tessék névtelenül írni, nem elvtárshoz illő dolog az.

T. József, Jászalsószentgyörgy. Igaza van, ez még nem elég jó nekünk.

R. György. Sakkrovatunkat azért szüntettük meg, mert azt tapasztaltuk, hogy olvasóinknak csak egy kis töredékét érdekli. Mi viszont arra törekszünk, hogy a lehetőség szerint minden közleményünk általános érdekességű legyen.

Büntetik a vízpazarlást New Yorkban

— Maga miért van itt, kolléga úr?
— Tettenértek bankrabláson. És maga?
— Engem is tettenértek.
— Szintén bankrabláson?
— Nem. Mosakodáson.

Hogyan kezdődött az Újév?

London

Majdnem a hagyományos módon ünnepelte meg London az idei Szilveszert is. Pontban éjféli tizenkettőkor egy percre felgyujtották a lámpákat.

A londoniak izgatottan találgatják, hogy az áramsztrájk után milyen sztrájkokat hoz az újesztendő. A kedélyes londoniakat különben semmi sem tudja leverni, egész éjjel vidáman huzigálták a malacpótló bálna farkát.

New York

A Szilveszter meglehetősen zajos volt New Yorkban is. A Broadway-n élénk feltűnést keltett egy fiatal lány, aki

éjfélutáni félháromkor

józanul mutatkozott sokezer ember előtt. A csinos flapper azonban nem törődött a feltűnéssel, sőt hetykén jegyezte meg:

— Egyszer van egy évben Szilveszter, azon az egy napon igazán józan maradhatok.

Tallahassee

A tallahasseei Main Streeten kellemes feltűnést keltett egy fehércsuklyás társaság, amelynek tagjai büszkén kiabálták:

— Többet nem lincselünk!

— Miért? — kérdezték az emberek boldogan.

— Azért — felelte a csuklyások vezetője —, mert már álmosak vagyunk. Inkább holnap folytatjuk.

Madrid

A Puerta del Solon egy munkás csoportosult. Letartóztatták. Ugyanott két munkást letartóztattak, mert

halkan

beszélgettek egymással és ez gyanus volt, két másik munkást letartóztattak, mert

hangosan

beszélgettek egymással és ez kihívó volt és két férfit letartóztattak, mert

sehogyanse

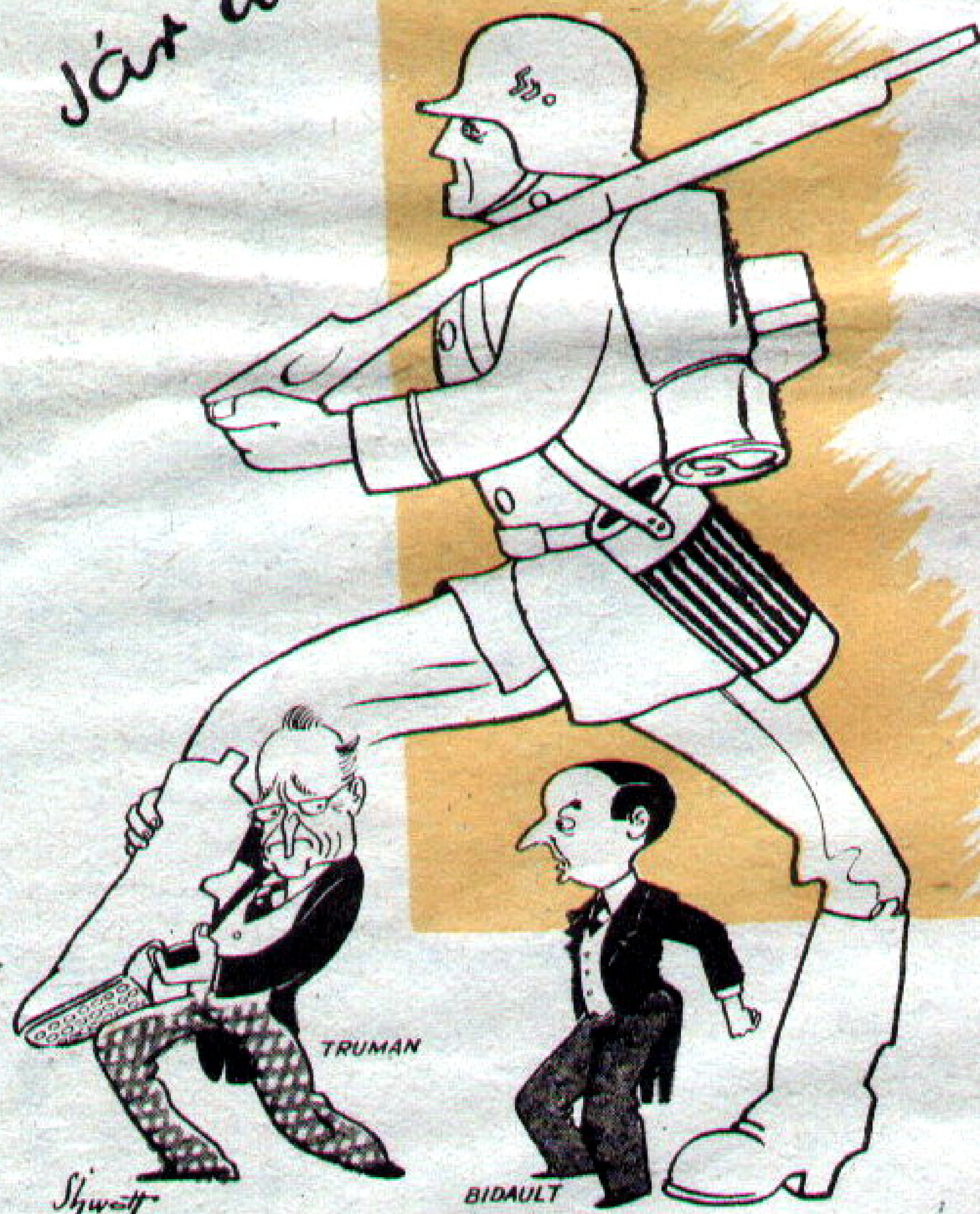
beszélgettek egymással.

A jugoszláv repülőterek átadása után

TITO (Kardeljhez): Kérdezze meg az amerikai uraktól, hogy parancsolnak-e még valamit...

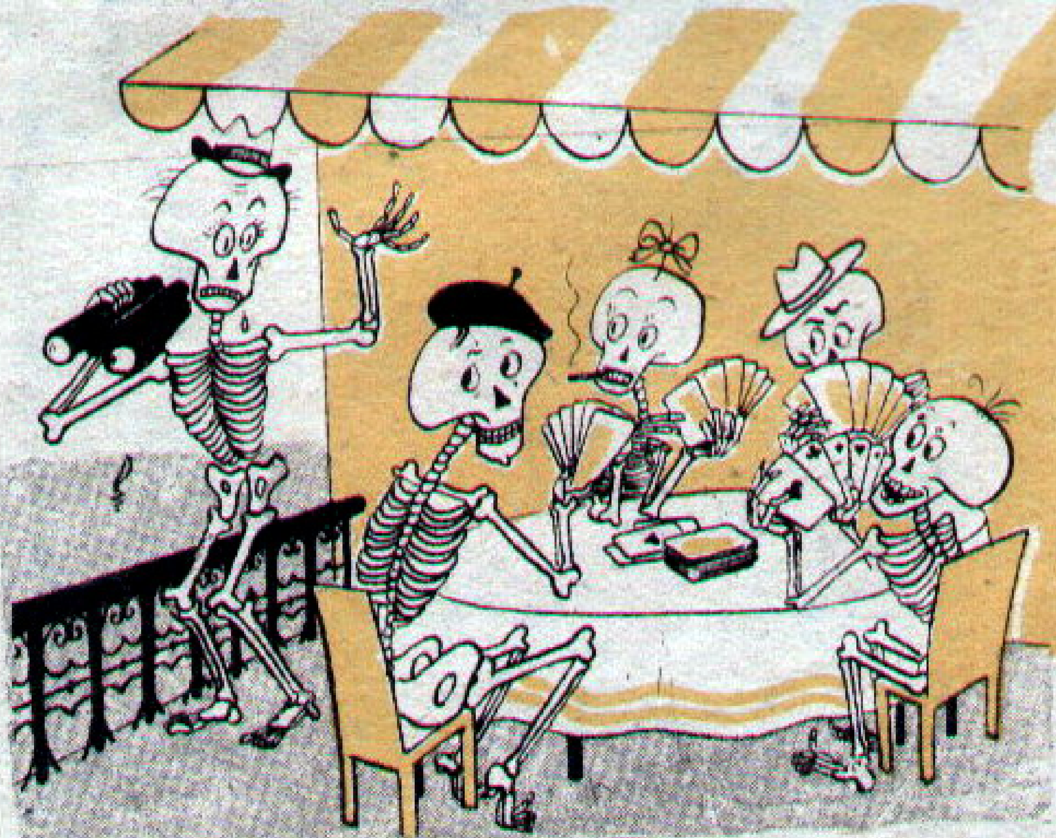
Jár a baba jár...

TRUMAN: Te Bidault, menj a másik lábához, megtanítjuk járni.

BIDAULT: Nem merek, engem már egy párszor megrúgott.

Az Atlanti-óceán partján

— Már ideje volna, hogy a Marshall-terv keretében egy kis élelmiszert kapjunk...

Őszinte ember

Robusztus Gáspárt csak így emlegetik ismerősei: Az Ember, Aki Nem Fél Az Igazságtól. Reggeltől estig mondhatják neked ismerőseid, barátaid és egyéb ellenségeid, hogy „hű, de jól nézel ki komám, majd kicsattansz az egészségtől öregem, egyre fiatalabb leszel cimbora", de Robusztus Gáspár őszinte ember, ő ilyesmire nem kapható.

— Pfuj, — köp egyet szomorúan, de őszintén. — Úgy nézel ki öregem, mint egy leprás flamingó. Nem akarlak megijeszteni, dehát én nem szépítem a dolgot, egy kis hullaszagod is van már.

— Az orvos azt mondta... — kezded bátortalanul.

— Ja öregem, ha te olyan optimista vagy, hogy orvoshoz mégy! Kérdezz meg egy halottkémet!

Tegnap találkoztam Robusztussal.

— A feleséged rossz útra tért öregem, — nézett melegen a szemembe.

— Honnan veszed ezt? — hebegtem.

— Hagyjuk öregem, nem akarlak szomorítani. Beszéljünk másról... Te kopaszodol és hülyülsz.

— Csak ritkul a hajam — mondtam bizonytalanul.

— Nézd, öregem, mit ámítod magad? Borzalmas, ha egy ember nem bírja el az őszinteséget. Komolyan nem vetted észre, hogy hülyülsz? Úgy értem, klinikailag.

— Nem — feleltem tompán.

— Ez is a szimptomák közé tartozik, öregem — legyintett szomorúan. — Nem veszik észre. Avval kezdődik a betegség legsúlyosabb stádiuma, hogy az illető nem veszi észre. Az öngyilkosságra még nem gondoltál?

— Már mért gondoltam volna?

— Nem rossz dolog az a te állapotodban. A kabátod rongyos, a nyakkendőd zsírpecsétes és a füled se tiszta eléggé.

Hogy erre sem válaszoltam, egészen elszomorodott.

— Az ilyen ember minek is él a világon — töprengett hangosan. — Nyomorék, ütődött, munkaképtelen, a felesége csalja. Remélem, nem haragszol, hogy mindezt megmondom? Az őszinteséget el kell viselni öregem, ott kezdődik minden.

Zavaromban levettem egy apró fehér cérnaszálat, ami Robusztus kabátján volt.

— Mi az? — kérdezte bosszúsan, mert nem szerette, ha zavarják az őszinteségben.

— Egy cérnaszál volt a kabátodon.

— Mit? — ordított fel halálraváltan Robusztus. — Egy cérnaszál, az én kabátomon?! Evvel azt akarod mondani, hogy slendrián fráter vagyok, mi? Hogy a feleségem egy nemtörődöm perszóna, he? Hát ezt kikérem magamnak! Hogy jössz te ahhoz, hogy megjegyzéseket tegyél az én kabátomra?!

És méltatlankodva otthagyott.

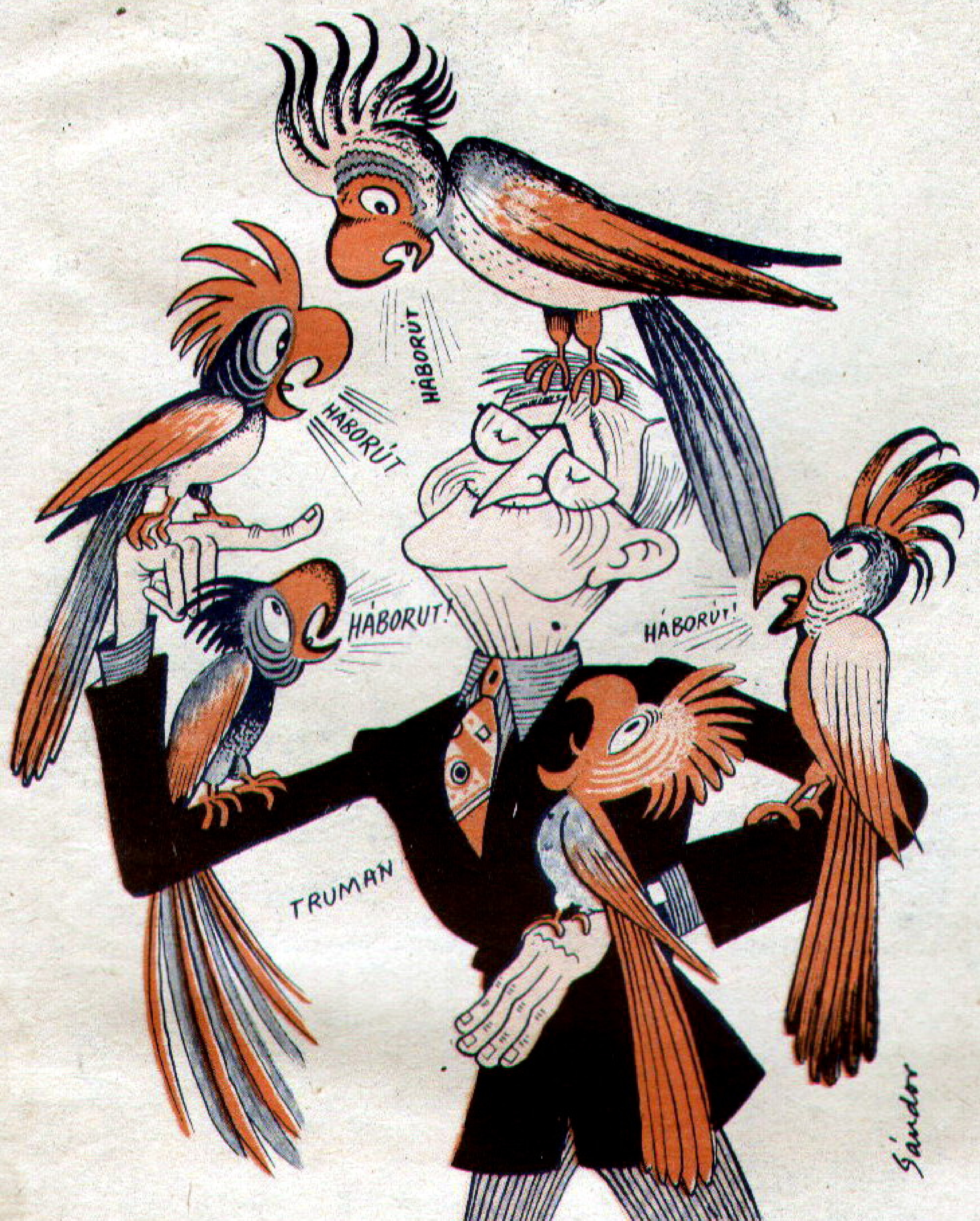
Gergely Miklós.

A SZEMFÉNYVESZTŐ ALKONYA

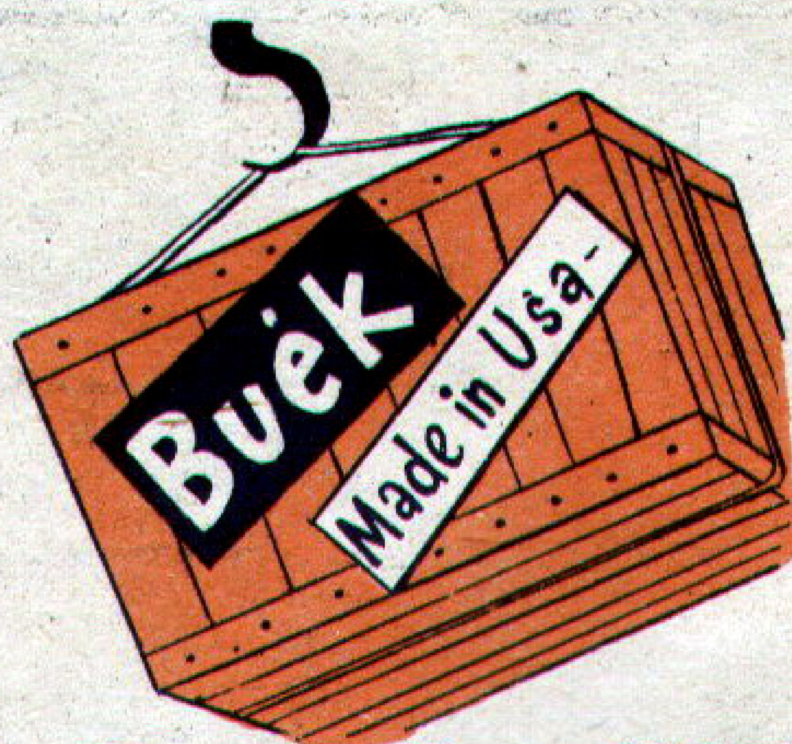

— Akárhogy erőlködöm, mindig kevesebben dőlnek be a trükkjeimnek...

Akár a többi jómadarak

— Szeretem őket... Részint, mert én neveltem őket, részint, mert sokkal olcsóbbak, mint az újságírók...

Truman Amerikája nem feledkezik meg Európáról. A The Linck című new-yorki lap közölte, hogy kik és milyen adományban részesültek újév alkalmából a nyugati zónákban:

1 drb komplett felszerelésű búvárhajókürtöt kapnak azok a vándor pedikűrösök, akik péncélgránátos tábornokokként szolgáltak az angol-búr háborúban.

¼ kg lovassági kenőcsöt kapnak azon a hajadon tűzoltók, akik orvosilag igazolt delirium tremensben szenvednek.

Fejenként 10 kg fagyasztott halikrát kapnak az állástalan tengeri halászok

Fél kg hajcsattot kapnak a volt hivatásos SS-altisztek.

A francia háziasszonyok kapnak 1—1 gombnyomásra működő pléharcú diplomata babát, mely áll, ül, mosolyog, vagy komoly arcot vág és szükség esetén bármire és bárkire szavaz.

Egy kg babkonzervet kapnak a 90. életévüket betöltött és zeneművészeti főiskolát végzett dokkmunkások.

Fejenként 10 dkg papagájpótló-port adnak a halottkémek özvegyeinek.

Az ajándékok kiosztása után körbe repültek Nyugat-Európa fölött az amerikai gépek és kedves füstbetűkkel felírták az égre:

„Boldog Újévet!"

(ordas)

A nagy divat: SÁL a fejen!

Néhány minta az arra rászorulóknak, hogyan lehet a sokszínű női sálat hordani.

Tito megnyitotta repülőtereit az amerikaiaknak

— Megérkeztünk, Tommy, már látom a jeleket!
— Milyen jeleket?
— A rendjeleket!

A STILUS FINOMSÁGAI

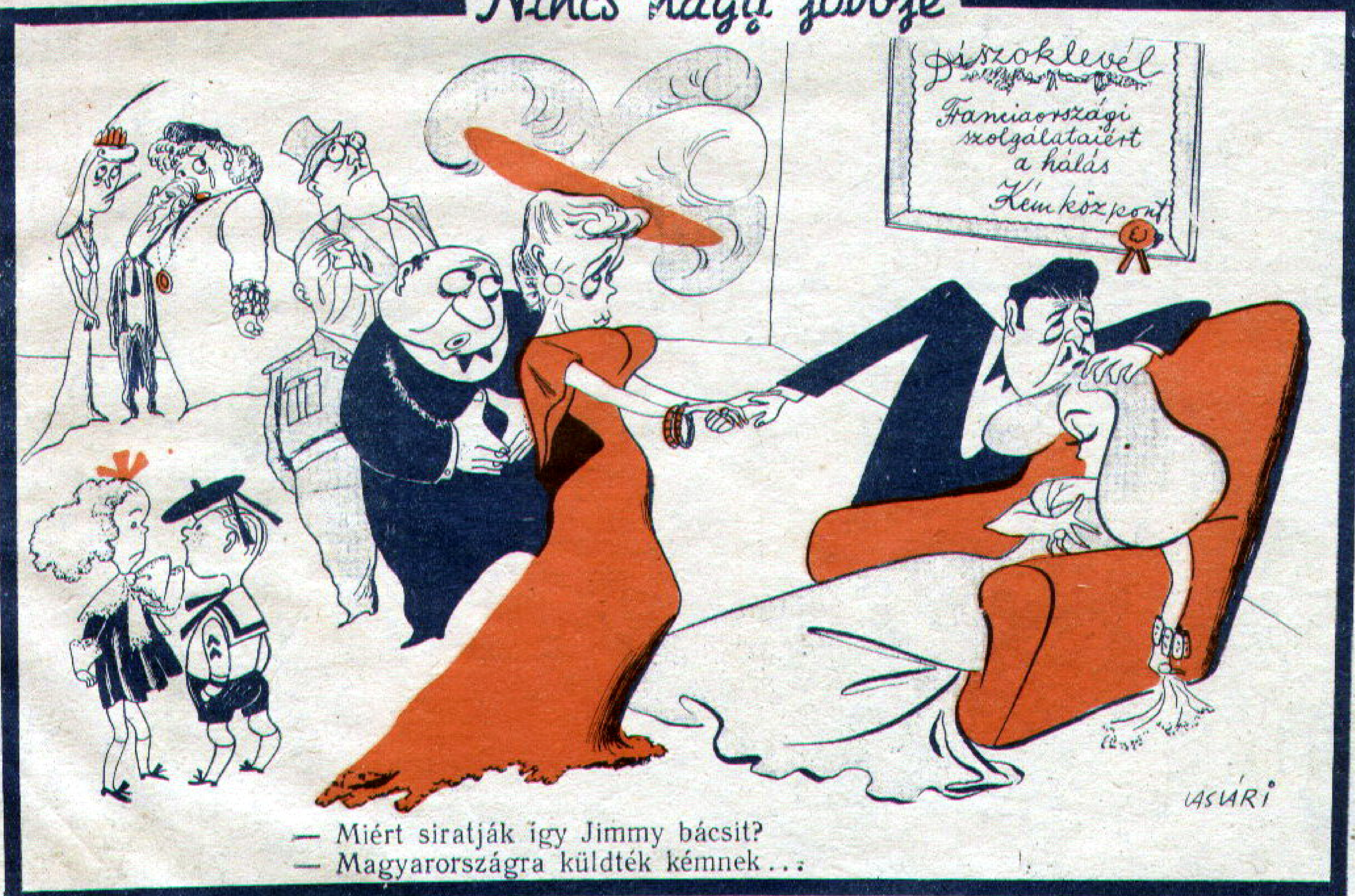

— Mondja, möszjő, miért nevezik a Marshall-segélyt segélynek?
— Hát nyavalyának nem nevezhetik, mert az rosszul hangzik.

Kulák Péter levele Zsíros Pálhoz

Komámuram, Szilveszternek éjjelén,
Gyönyörűszép, csudás álmot láttam én
Azt álmodtam, királyság lett minálunk
S Truman Harry úr lett a mi királyunk.
Egykezében arany kormánypálca volt,
A másikban egy nagy arany tálca volt,
Száz holdakat hozott rajt' a kulákoknak
És csipiszt az éheseknek s mulyáknak.
A napszám tíz fillér lett egy csapásra,
És nyolc fillér esett csak egy kapásra,
S ha a bére nem bizonyult elégnek,
Pofjal pótolhattuk azt a cselédnek.
Harry király kiadta a parancsot,
Törüljük a szegénybe a bakancsot,
Aztán így szólt: Magam mellé veszlek én,
Zsíros komám, alkirállyá teszlek én!
A fejemre aranykoronát rakott,
Párom, Marcsa, ezüstből valót kapott,
Fehér lovon vonultam a kocsmába,
Párom Marcsa meg hatlovas batárba'.
De az semmi, amit eddig vázoltam,
A piacon akasztófát ácsoltam,
Jobb' szeretem én azt, mint a pörköltöt!
Meg is vertem Marcsát, amért felköltött...

Nincs nagy jövője

— Miért siratják így Jimmy bácsit?
— Magyarországra küldték kémnek...

Dupla habbal

— *Tessék parancsolni...*
— *Két duplát kérek!*
— *Két duplát igenis, habbal...*

A párbeszéd az espressoasztalomtól jobbra zajlott le. Fiatal pár üldögél az asztal mellett, ők rendeltek feketét és a pincér rábeszélésére — habot. Amióta az espressoban ülök, megfigyeltem, hogy mennyi hab fogyasztását erőszakolja ki a pincér. A vendégek mindössze a nemes kávécserje kiváló termékét kívánták eredetileg élvezni, a kitűnő keserűédes italt óhajtották fogyasztani, ám a pincér erélyes közbeszólására rendeléseiket a tej legnagyszerűbb termékével, a tejszínhabbal bővítették ki.

Ugy látszik nálunk hozzátartozik a jó üzletmenethez a hab eladása. Angliában bizonyára diszkrét portások súgják a tehetősebb vendégek fülébe azon cukrászdák címeit, ahol feketén lehet egy kis habot kapni. Ott valószínűleg a kávét tukmálják a vendégekre. Gondolatmenetemben a pincér hangja zavart meg. Szomszédomhoz ért.

— *Tessék!*
— *Egy duplát kérek!*
— *Persze habbal!* — egészíti ki könnyedén a mondatot a kiváló pincér.
— *Hab nélkül!* — csonkítja le szomszédom újra mondatát.

Mintha nem hinne a fülének, újra megkérdi:
— *Hab nélkül?!*
— *Igen!*

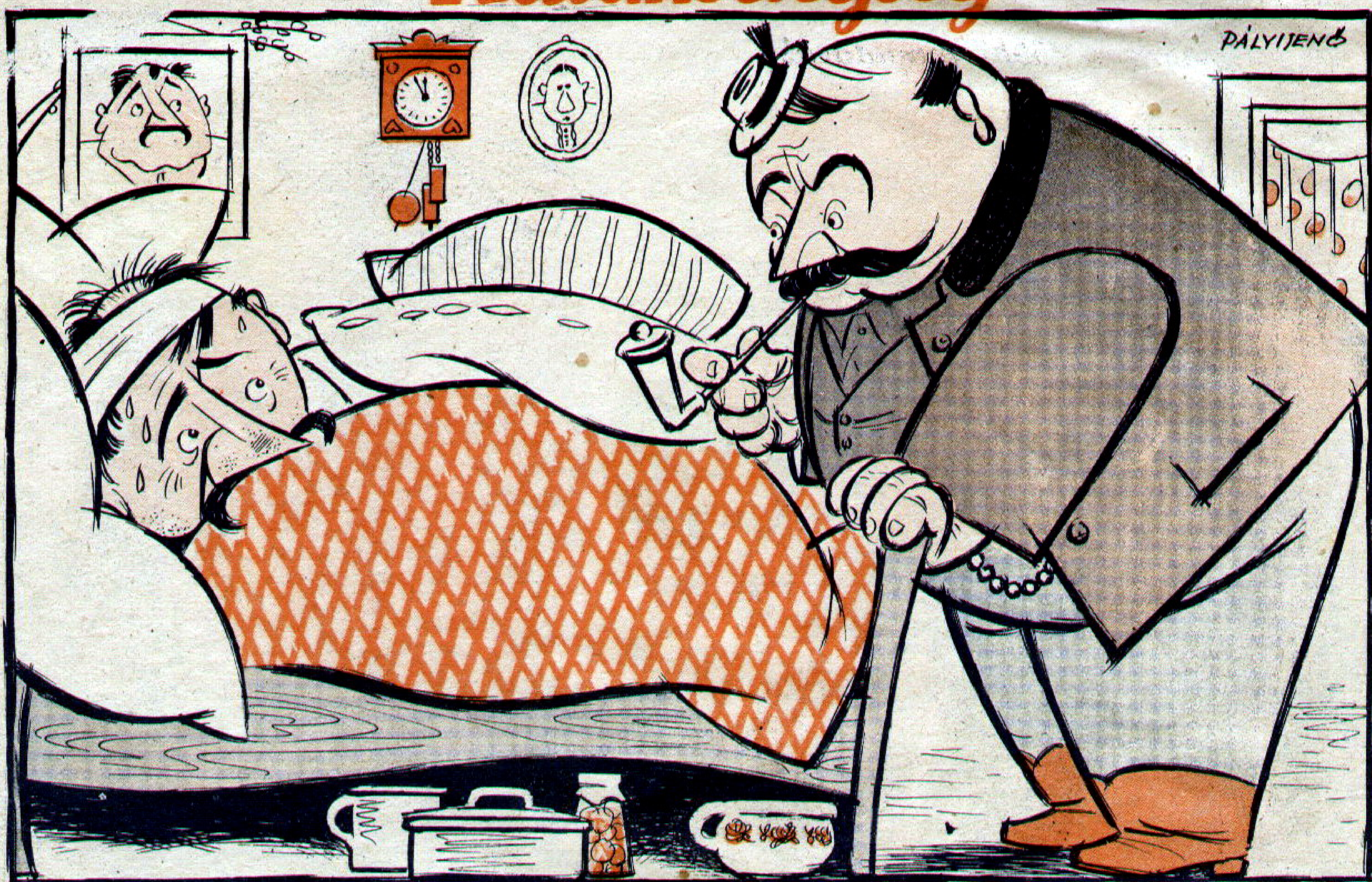
A pincér csodálkozva néz szomszédomra. Mintha különleges rendelést kapott volna, lekvároscsirkét, vagy ehhez hasonlót. Mintha a kávé hab nélkül olyan elképzelhetetlen lenne, mint egy elegáns ember — mezítláb. Irígylem a szomszéd állhatatosságát. Erélyes ember. Határozottan irígylem.

Most hozzám lépnek.
— *Egy szalámis szendvicset kérek* — természetesen habbal.

Mert én egy gyáva lélek vagyok...

Tardos Péter.

Kulákbetegség

— Mi ujság, szomszéd?
— Hajaj! Annak a kódis Kovács Jánosnak a lánya traktoroslány lett, a fia katonatiszt, a másik fia orvosnak tanul, most meg nyolcezer forintot kapott a termelőcsoportban az évvégi elszámolásnál...
— Azt tudom, de mi döntötte magát ágynak?
— Ez.

Próbajárat az áruházban

— Mondja kérem, rugalmas ez a gumitalp?
— Tessék csak odanézni. Az az úr ott éppen most próbálja ki...

Szegény kis sízó panaszai

— Langyos eső, gyerekek...
— Az is jobb, mint a semmi...

Mac Arthur, az üzletember

Amerikai híradás szerint Mac Arthur tábornok, Japán amerikai főparancsnoka úgy tervezi, hogy visszavonul és üzletember lesz.

•

Egy kicsiny, de tiszta és csinos üzlethelyiség fölött tábla lóg majd:

HASZNALT FÉRFIRUHAT
A LEGDRAGABBAN VESZ
ÉS A LEGOLCSÓBBAN
ELAD
MAC ARTHUR

Az üzletajtóban ott pipázgat majd csendesen Mac Arthur. Egyszerre odalép hozzá egy alacsony, szemüveges férfi.

— Egyenruhát vesz? — kérdi.

— Az attól függ — mondja Mac Arthur óvatosan. — Mutassa.

Akkor felkiált meglepetten:

— Jé! Csak most ismerem meg! Miszter Hirohitó! Nem volt maga valamikor istencsászár Japánban?

— De igen — bólint Hirohitó. — Maga volt a főnököm. Amint maga kitette a lábát Japánból, engem is kirúgtak.

— Öt dollár — mondja Mac Arthur.

— Adjon tizet — morogja szégyenlősen a tennó. — Régi ismerősök vagyunk.

— Mind ezzel jönnek — legyint dühösen Mac Arthur. — Tegnap jött Truman, valami ócska pepita mellénnyel, azt mondta, ő volt az elnököm annakidején, adjak neki nyolc dollárt a mellényért.

— És megadta neki a nyolcat? — kérdi visszafojtott lélegzetel Hirohitó.

— Nyavalyát — fakad ki Mac Arthur. — Nekem családom van. Megmondtam neki, hagyjon engem békében, miért nem ment el idejében ócskaruhásnak, mint én.

Dühös kifakadás a pánamerikai luxusjáraton

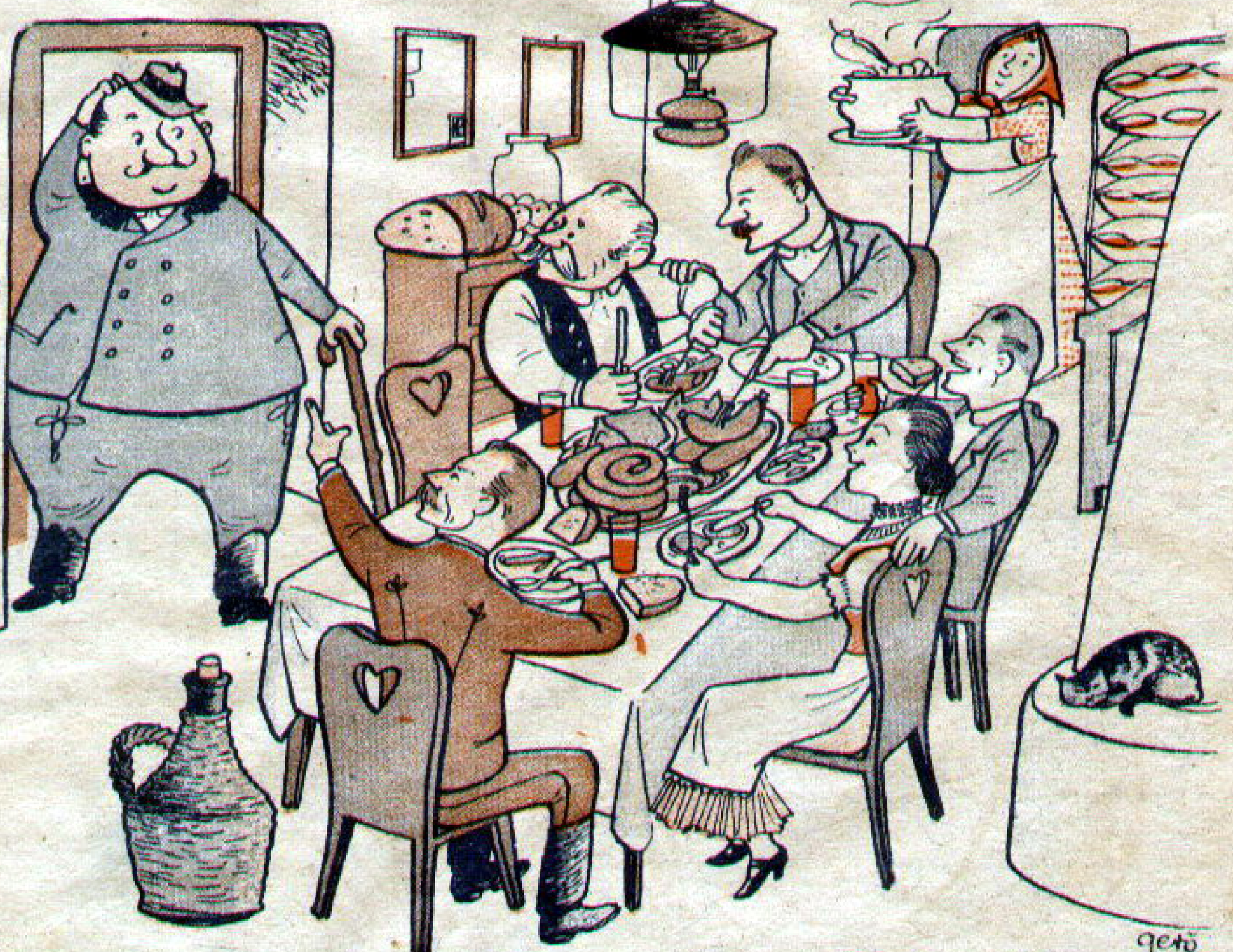

— Ugye Jimmy, mondtam neked, hogy marhaság volt returjegyet váltani!

— Izzadsz már, Lajos?

Disznótor

— De jól élnek maguk! Bezzeg tíz esztendővel ezelőtt a száraz kenyérnek is örültek!
— Mert akkor még a maga cselédei voltunk, Zsíros úr!

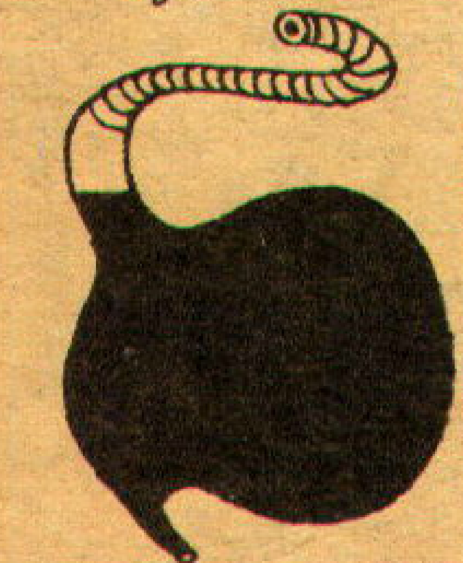
Akik Hitler szellemében dolgoznak

LONDONI KÖRKÉRDÉS

Sanders angol állampolgár és kém letartóztatása miatt az angol kormány megszakította az angol-magyar kereskedelmi tárgyalásokat. Lapunk londoni közvéleménykutatója alábbi képes beszámolóját küldte nekünk arról, hogy mit szóltak a kereskedelmi tárgyalások megszakításához az angolok.

Egy „munkáspárti" képviselő

véleménye:

Ez helyes, öntudatos brit magatartás! Nem kell élelmiszer egy olyan országból, amelyben nem tartják tiszteletben az embernek a kémkedéshez való jogát! Az én bendőm ugyan tele van, de mégis azt mondom: lemondunk az olyan pulykáról, amelynek ára kémeink nyugalma és boldogsága. Éljen Bevin!

Egy kereskedő (a Trafalgar Squaren)

véleménye:

Lelkesen helyeslem, azaz, hogy pontosabban fejezzem ki magamat: teljesen érthető, hogy kormányunk megvédi fiait s megóvja Anglia tekintélyét. Amikor élelmiszerről van szó, sokan hajlandók háttérbe szorítani a magasabb politikai szempontokat, én azonban nem! Persze, ha meg tudtuk volna oldani a dolgot úgy, hogy a kémünk is megmaradjon, és a pulyka se vesszen kárba, jobb lett volna. Nekünk azonban most kémekre nagyobb szükségünk van mint pulykára, s így alattvalói hűséggel csak annyit mondhatok, hogy igaza van Bevinnek.

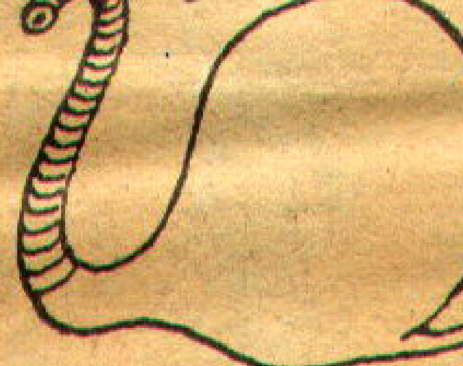
Egy köztisztviselő (nős, 3 gyerekkel)

véleménye:

Nekem az a véleményem, hogy a kereskedelmi tárgyalásokat akkor kellett volna megszakítanunk, amikor Magyarország az élelmiszert már leszállította. Addig beérhettük volna jegyzékkel is, mint eddig. Az én fizetésem kicsi, a heti húsadag mégkisebb, családom velem együtt éhezik s bevallom, az ilyesmi engem befolyásol. Esküm azonban alattvalói hűségre int s ezért azt mondom: éljen Bevin. Pardon, ezen még gondolkozom egy kicsit

Egy Themze-parti rakodómunkás

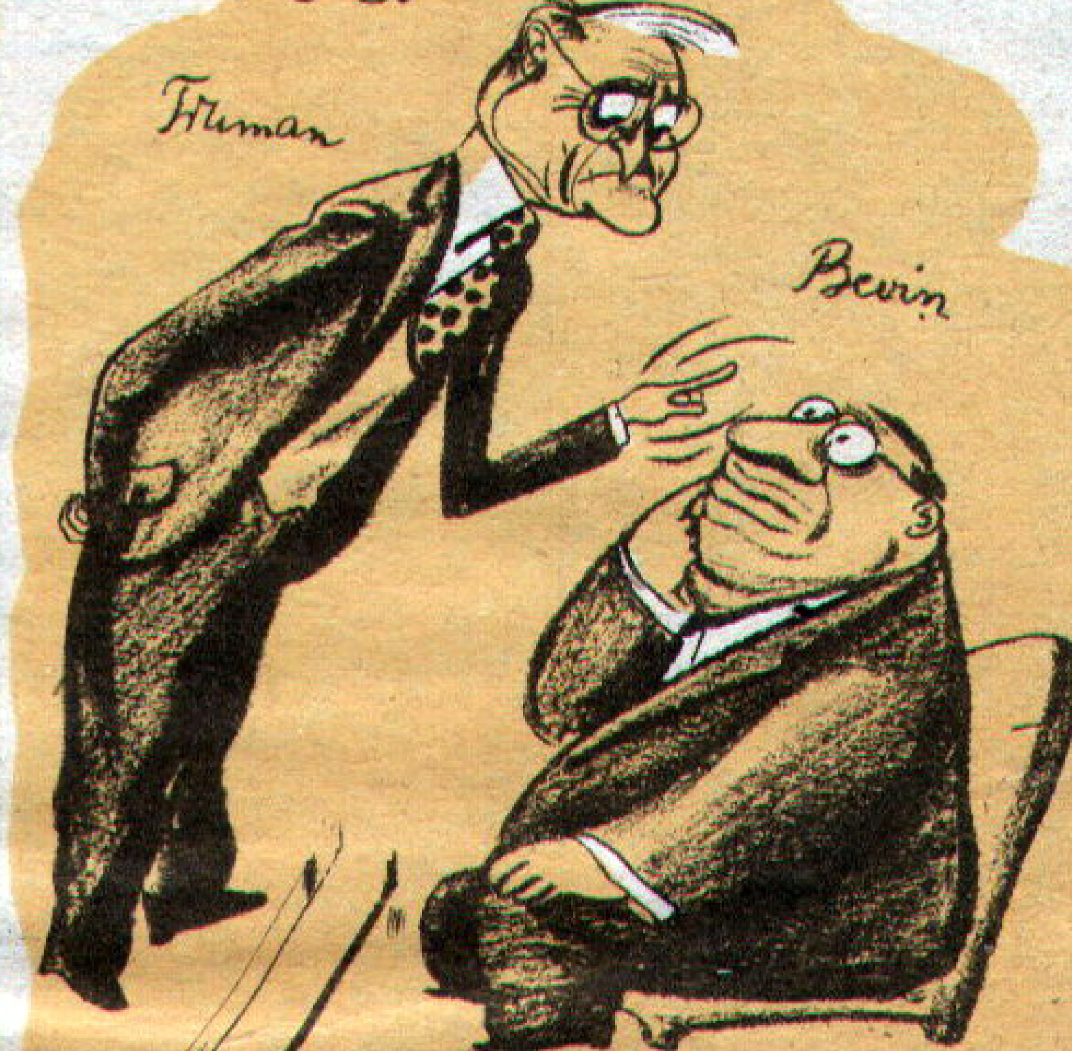
véleménye:

Csapjon bele a ménkű az ilyen kormányba!

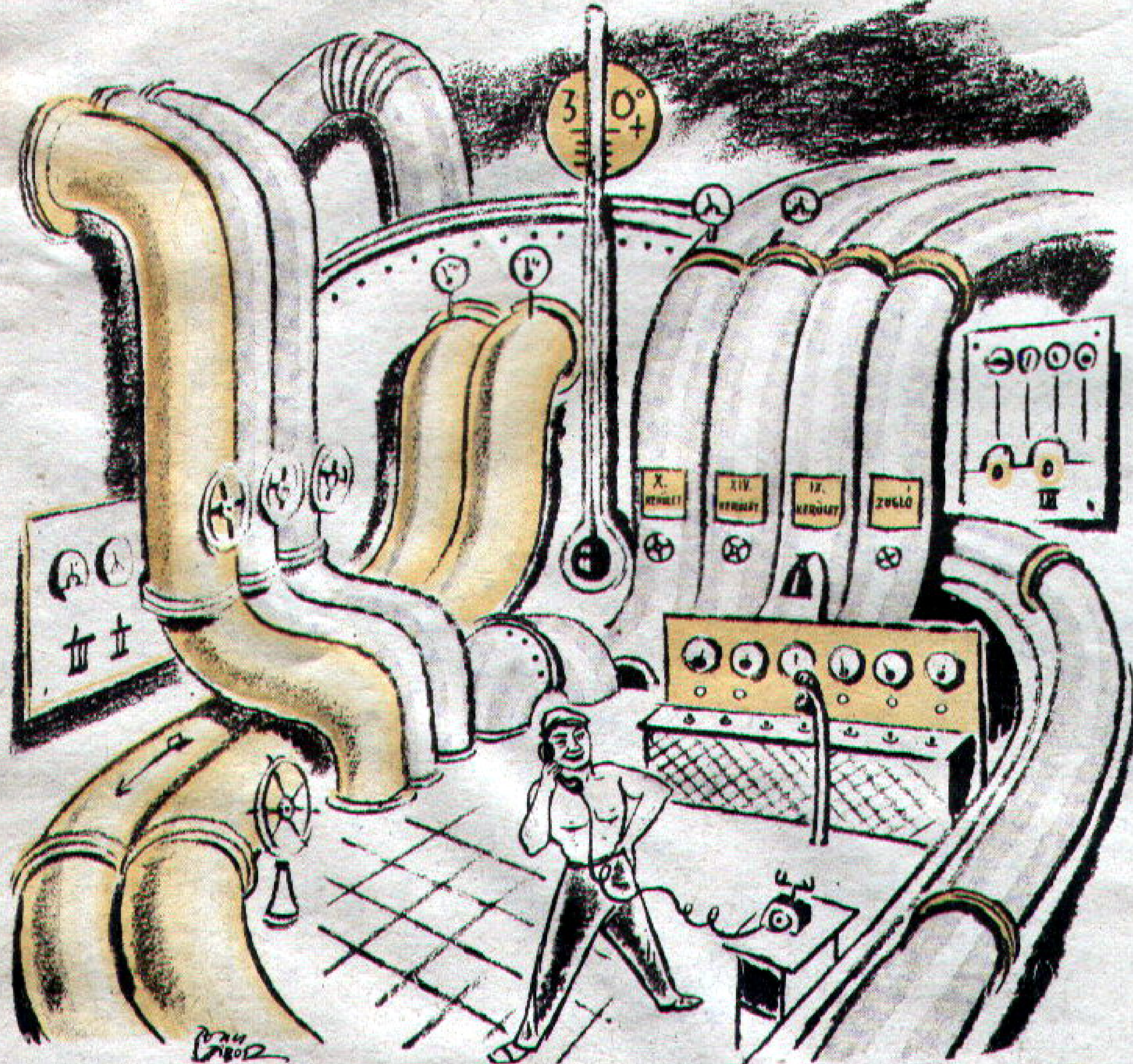
— Mit szólsz hozzá kéhlek, megszüntették a várótermünket is. Hová menjünk ezentúl?
— Várjanak egy percig uraim, mindjárt lejövök a létráról és megsúgom önöknek.

Az amerikai jegyzéket ismét angol jegyzék követte

Truman: Szóval én most jegyzéket küldök Magyarországnak. És te?
Bevin: Légy nyugodt, tudni fogom a kötelességemet!
Truman: Honnan?
Bevin: Tőled.

Kép a közeljövőből

— Halló! Itt a Fővárosi Távfűtő Központ. Mi tetszik?
— Kérek egy kicsit nagyobb nyomást az Üllői-útra, mert nyflallás van a nénikém balkönyökében.

Megfejtések, nyertesek

52. számunkban közölt rejtvényünk megfejtéséért a következők nyerték díjakat: **50 forintot nyert:** Borics László, Jászberény, Mező-utca 63. — **Egy-egy könyvet nyerték:** Duli Dénes, Nyíregyháza, Sóstói-út. Balló Ilona, Szeged, Bokor-u. 2. Szabó Ferenc, Rákoscsaba, Kossuth L.-u. 68. Titkos József, Balatonberény. Vilcsek István, Baja, Kinizsi Pál-u. 9. — **¼ évig kapják a Ludas Matyit:** Tóth Vilmosné, Pécs, Alajos-u. 15. Sárkány István, Rákosszentmihály, Templom-u. 30. Varga László, Bp., XIV., Rákosrendező. Lévai Zsolt, Oderheim. A nyereményeket postán küldjük el.

51.	52.
GAMBRINUS	PATAGONIA
ANILIN RÓ	ALIBUNÁRI
STRUCC AL	RAB TEK G
ZI MIHÁLY	ÁBEL GORI
TG LW RIO	MARITA AN
ROBESON M	AMIK TATE
ON O NYES	RAS MOCH
NEM UTAZZ	I KO CET
O BÁNÁS E	BADACSONY
MI TOR MM	ÖL COGNAC
INDOKINA	SZÉK UH
AG KAOLIN	FORR O

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ
Lapkiadótulajdonos: SZABADSÁG lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750
Szikra Nyomda NV. V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

Csangkájsek Szilvesztere

Csangkájsekhez odalép egy tiszt.
— Tábornok úr — mondja neki — végig van öntve pezsgővel az egyenruhája.
— Mit csodálkozik rajta? — förmed rá Csangkájsek. — Próbált maga már futtában szilveszterezni?

Egy belvárosi eszpresszóban

— What can I do for you?
— Beszéljen magyarul, én nem vagyok angol, csak anglomániás.

Mit lehet kezdeni a Holddal?

Mikén a napilapok megírták, egy amerikai bejelentette igényét a Holdra. Európában azt hiszik az illetőről, hogy őrült. Holott nem őrült, csak amerikai és amerikaiul gondolkozik. Vagyis a következőképen:

1.

— A Hold igen nagy kiterjedésű és mint hallom, lakatlan. Tehát először is beteszek egy hirdetést a newyorki lapokba, valami ilyesmit: „Van önnek már telke a Holdban? Bámulatosan olcsó vikendtelkek a Holdban központi fekvéssel, csodálatos alkalmi vétel, egy acre vikendtelek káprázatos kilátással a Saturnusra 10 cent, egy borotvapenge ára!"

Úgy van, ez a jó hirdetés, erre a kisemberek tízezrei fognak jelentkezni, mert tíz centért akkor is érdemes telket venni, ha az a telek nem is létezik.

2.

— A kisemberek tízezreinek legalább a negyede viszont rövidesen szorult helyzetbe fog jutni és eladják telküket acreként két centért, tízévi hitelre, csakhogy egy kis pénzt lássanak. A telkeket én olcsón visszavásárolom és részvénytársaságot alakítok a telkeken felfedezendő aranybányára, amelynek részvényeit potom három centért fogom árulni és el is adom valamennyit, mert a nagyformátumú részvények három centet bármely más célra is megérnek.

3.

— Kiderül azonban, hogy ez tévedés, mert a részvényvek kartonpapírból készültek és ilyenformán még három centet sem érnek meg, tehát mindenki gyorsan túlad rajtuk, de ha már ilyen csúnyán becsapták őket, keresni is akarnak rajta valamit. Ilymódon a Holdaranybányarészvények árfolyama egy hónap alatt három centről 1200 dollárra emelkedik.

4.

— A nagy áremelkedésre felfigyel a legnagyobb amerika trőszt és összevásárolja az összes Holdaranybányarészvényeket. Az összes részvények egy kézben lévén, a tröszt erélyesen hozzálát, hogy a Holdaranybányavállalat megkezdje működését. Engem, mint Hold-szakembert, havi tízezerrel szerződtet.

5.

— Ekkor azonban a tröszt elnöke megtudja, hogy a Holdba még nincs közlekedés. Felháborodotthangú levelet irat a Hold vezetőségének, közölve, hogy a Holdaranybányavállalat részvényei amerikai kézben vannak, ép ezért felkéri a Holdat, hogy haladéktalanul gondoskodjék a Földdel való közlekedés megteremtéséről, miután amerikai érdekek forognak kockán, ellenkező esetben stb.

6.

— A Holdból nem jön válasz, ami érthető.

7.

— Másnap a tröszt elnöke felkeresi Trumant és bizalmasan tárgyal vele.

8.

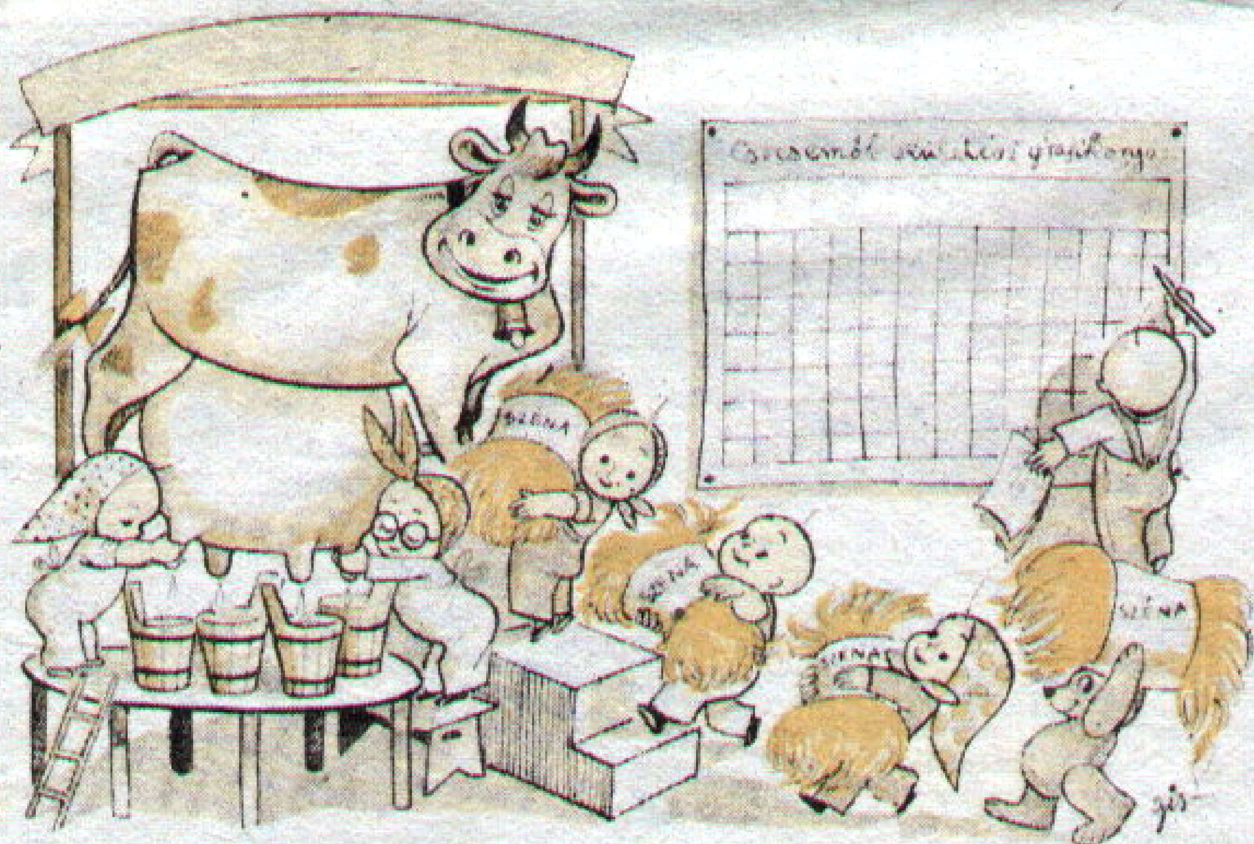
— Harmadnap az USA hadatüzen a Holdnak, ami megint csak jó dolog, mert mi amerikai üzletemberek a háborún is szépen szoktunk keresni.

g. m.

Az INDONÉZ BÁB-ÁLLAMBAN

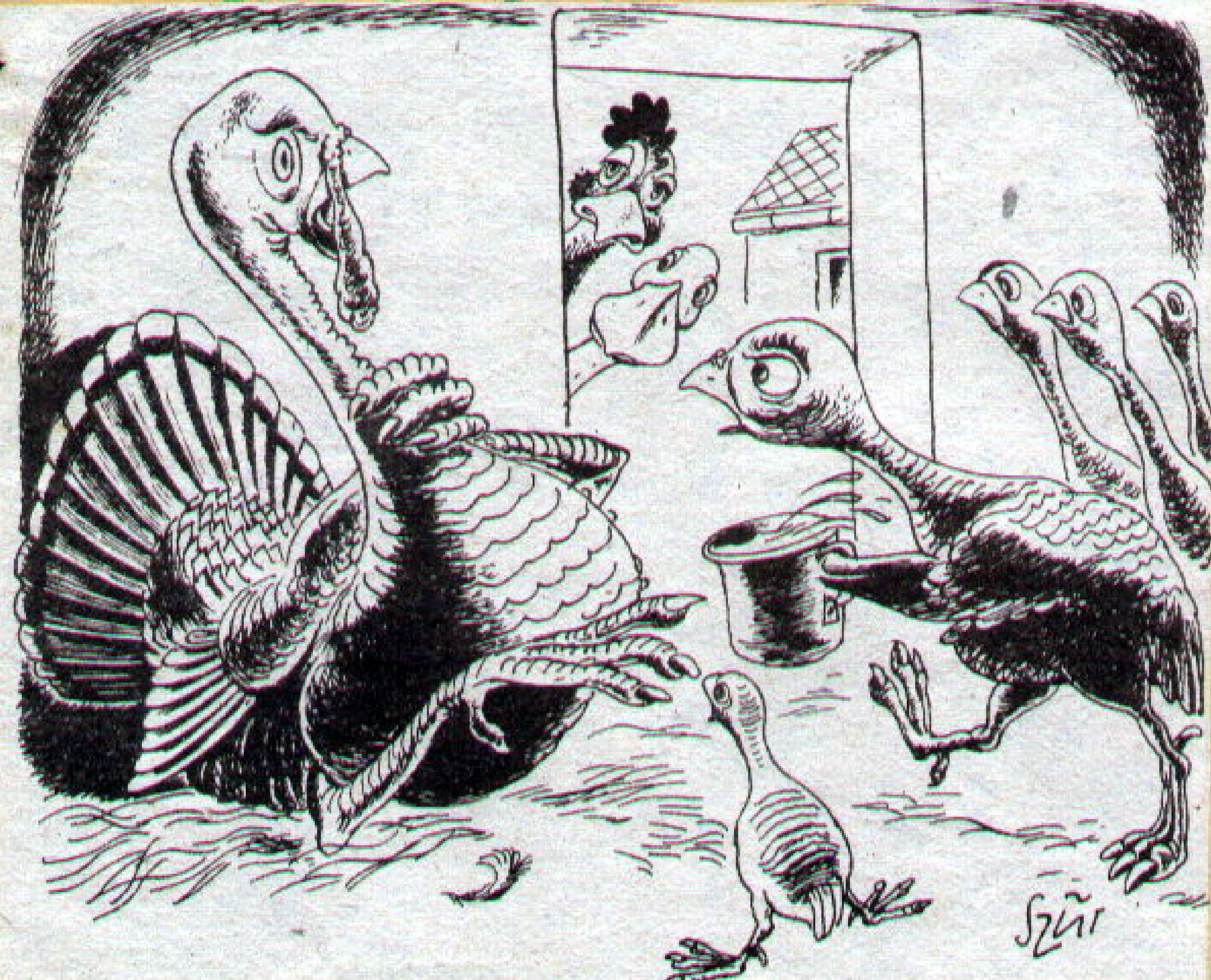
— Szép ez a mi hazánk! Te Soekurno, nem gondolod, hogy egy kicsit olcsón adtuk el?

1949 novemberében háromszázzal több újszülött volt, mint 1938 novemberében

A legifjabbak fokozzák a tejtermelést.

Egy exportpulyka kalandja

— Rettenetes volt, gyerekek! Már a nyakamon volt a kés, amikor megszakadtak a kereskedelmi tárgyalások…

Kuláktan

Sokszor felmerül a kérdés, hogy miről ismerszik meg a kulák. Megismerszik-e egyáltalában a kulák? Már utcán, egyebütt, ahol az ember csak látja, de még a nevét se tudja, nem, hogy a holdjainak a számát.

A felelet egyszerű. De még mennyire megismerszik a kulák.

Hogy miről?

Hát először is: arról, hogyha beszélni kezdesz vele, az az első mondata:

— Kéremszépen, nem azért mondom, de én nem vagyok kulák.

A másodikszámú ismertetőjel az, hogy azt mondja:

— Nem lehet ezt kibirni.

Hogy mit nem lehet kibirni, azt sose mondja, de nyilván semmit se bir ki, mert ezt mondja borivás közben is, pipázás közben is, söt néha még csókolózás közben is.

Harmadszor ezt mondja.

— Minden paraszt egyforma, mindegy az, hogy hány holdja van.

Ehhez aztán tartja is magát. A szegényparasztot meg a középparasztot éppenolyan embernek tekinti, mint sajátmagát, csak a lányát nem adja hozzá feleségül, egy asztalhoz nem ül le vele és a házába nem engedi be.

Negyedszer: a hangjáról. A kulák a cselédjével ordít, a komájával suttog. Rendes emberi hangon csak a feleségével beszél, amikor elveri.

Ötödször megismerni a kulákot arról, hogy azt mondja:

— Én mindig dolgoztam!

És hatodszor megismerni arról, hogy sose dolgozott.

Egy amerikai lefoglalta magának a Holdat

— Az ördög vigye el, kinek adjak el én itt rágógumit?!

Ludas Matyi AZ ÜZEMBEN

Tüdőficam Ede a felülvizsgálaton

— Én magát kiirom... — szólt a doki Tüdőficam Edének, a közismert élbetegnek és munkaundoristának.

— Micsoda!? — ugrott plafonig Ede. — Engem akar kiírni, aki nem látok a trahomától? Engem akar kiírni, akin nyolc főorvos nem ismerte ki magát, aki naponta fölveszem az utolsó kenetet a szekszárdi borpincében? — Itt Ede bekapott öt különböző, de egyformán ártalmatlan pasztillát, amitől úgy habzott a szája, mint egy kehes lónak. Majd vigyázva összeesett.

Az orvos azonban nehéz gyerek volt, belényomott egy gumicsövet, tisztára szivattyúzta a pácienst és kezébe nyomta a kiírást, hasztalan figurázó Edénknek.

— Úgy, szóval magának a krónikus epilepszia nem betegség ... — őrjöngött Ede, lenyelt egy húszfillérest, egy pár hatvanas cipőfűzőt, továbbá a végzetes kiírást is galacsinná gyúrva három pemetecukor kíséretében. Kardnyelő ősei lehettek azonban, mert minden simán lejutott az öngyilkosjelölt komoly bánatára.

— Nézze, Tüdőficam, — szólt a doki és az OTI nevében bosszankodott, hogy eddig is átejtették, — a röntgen mindent világosan kimutat, olyan egészséges, mint a makk, nyugodtan mehet dolgozni.

— Úgy! ... — döbbent meg Ede most már végkép. — Hát így állunk! Hisz maga egy kozmopolita narodnyikhaj, maga jobban hisz egy kozmopolita röntgenkészüléknek, mint egy becsületes, dolgozni nem tudó tragikus vallomásának.

— Becsületes dolgozó vallomásának hiszek, de az ön ...

— Csak mondja ki! ... — üvöltött közbe Ede és égbedobálta karjait. — Halljátok egek, hogy tolnak ki egy Tüdőficam Edével. Egy nem is proletárral, hanem mindjárt lumpenprolival, egy fiatalon megrokkant munkástestvérrel, aki nem akar egyebet, mint dolgozni, de előbb pihenni, pihenni, pihenni.

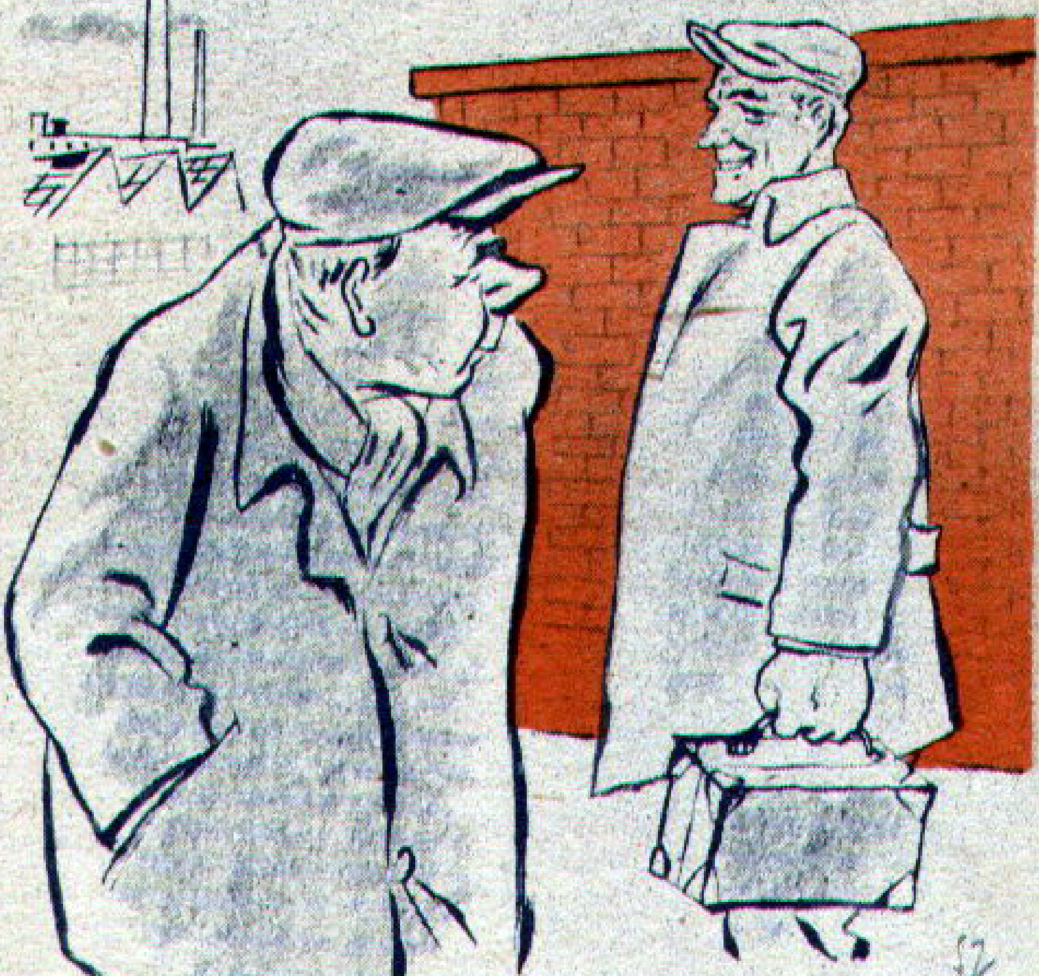
— Ó szent Kázmér — és itt úgy vonított, mint egy sakál, akinek a farkát húzzák és úgy kalimpált, mintha fizetnék. — Mért ver a sors fütykössel, OTI-kiírással, munkával engem? Majd átmenet nélkül énekelni kezdett, mint valami Kund Abigél, aki meg van írva a Telemrehívásban, pontosan az őrület határán túl.

— Gyorsan, gyorsan dokikám — lihegte — vigyenek gyorsan Angyalföldre. De ne a Ganz Hajóba, vagy a Lángba, hanem az elmegyógyintézetbe.

— Látja, ebben benne vagyok! — szólt megkönnyebbülve a doki. — Mert aki ma nem akar dolgozni, mikor tudja miért dolgozik és megbecsülik a munkáját, az tényleg az elmegyógyintézetbe való.

Nagy S. József.

Micsoda sérelem!

— Elbocsátottak, öregem, pedig én voltam a legpontosabb munkás az üzemben.
— Hogyhogy?
— Minden reggel pontosan huszonöt percet késtem.

Muszka Imre hazaérkezett

— Gyere apu gyorsan, újra meg kell javítani a rekordodat!

A szárnyaskerék humora

A kívülállók aligha tudják, hogy mi is az a „hiánylat"? Biz az nem szerelmes levél, hanem egy nagyon is dörgedelmes hivatalos leirat, amiben meghiányolják a forgalmistát, hogy ez meg ez a vonat miért késett ezen és ezen az állomáson ennyi meg ennyi percet?

Ha a forgalmista nem tudja magát elég elfogadható füllentéssel kivágni, — a zsebe bánja. Olyan csinos büntetést akasztanak a nyakába, hogy arról koldul.

Amirás István forgalmista is kapott egyszer egy ilyen kellemetes hiánylatot, mert szolgálata idején késése lett a csabai gyorsnak.

Törte a fejét szegény fiú, hogy miképpen úszhatná meg a dolgot baj nélkül? A Múzsákhoz folyamodott; — költői szabadsággal mégis csak könnyebb hazudni. Ezt a magyarázatot küldte a hiánylatra: — „Kirakás, berakás, — elöl, hátul tolatás. Késés oka semmi más. Aláírás: Amirás."

Sajnos, a felettes hatóságot nem hatotta meg a szívhezszóló költemény, mert ezt válaszolták, ugyancsak rímekben: — „Amirás, Amirás! Maga hibás, — nem vitás. 10 forint a levonás!"

K. Tóth Lenke.

Jogcím kerestetik

Horváth Ede teljes gőzzel dolgozik a Győri Mávagban és valahol a kétezer százalék körül jár. A műhelybizalmi fel akarja oszlatni a körülötte összegyült bámulók csoportját, ezért mindenkit kérdőre von.

— Én a tengelyeket adom kézhez Edének, — feleli az egyik ámulója.

— Én az elkészült árut viszem el, — mondja egy másik.

Az üzem közismert lógósa így felel:

— Én azon töröm a fejemet, hogy milyen jogcímen nézhetném tovább.

Jogos!

— Minek örülsz elvtárs?
— Annak, hogy teljesen eredménytelen munkát végeztem ...
— ??
— Én ugyanis selejtkutató vagyok ...

A MÁTRÁBAN

— Szóval Mancika, délután ötkor találkozunk a kilátónál. Tudja hol van?
— Hogyne. Hiszen öt évvel ezelőtt én hordtam a maltert hozzá ...